בס"ד עלון מס' 160 לשבת 13.9.2014 – תשע"ד אלול יז'

להערות והארות: שגיא 054-6868199

זמני ת"א:
כְּנִיסַת הַשַּׁבָּת: 18:30
יְצִיאַת הַשַּׁבָּת: 19:26
ר"ת: 20:02

לקבלת העלון במייל– שלחו הודעה ל: sagif_@walla.co.il

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

כִּי תָבוֹא

לימוד עצום ממצות ביכורים – קודם כל לעשות רצון השם ואח"כ לקחת לעצמנו!

פרשת כי תבוא מתחילה בפרשת הביכורים. פרשה זו מלמדת אותנו דברים רבים. הנה אמרו חז"ל (בראשית רבה א,ד) ר' הונא בשם ר' מתנה אמר בזכות ג' דברים נברא העולם, בזכות חלה, ובזכות מעשרות, ובזכות בכורים. ומה טעם? "בראשית ברא אלקים", ואין ראשית אלא חלה, שנאמר ראשית עריסותיכם, ואין ראשית אלא מעשרות, כמו שנאמר ראשית דגנך, ואין ראשית אלא בכורים שנאמר ראשית בכורי אדמתך וגו'. ע"כ. הרי שבזכות הביכורים שנקראים "ראשית", נברא העולם. ומה החשיבות שיש בביכורים שכדאי היה לברוא העולם בעבורו. מבארים המפרשים הנה המצוה בביכורים היא לתת את הפרי הראשון המובחר לה'. כשנתבונן בזה נראה שכאן מונח היסוד של כניעת האדם לבורא שהכל מאתו יתברך. הרי אדם עובד טורח ומתייגע במשך השנה כדי לקבל את הפירות. והנה כאשר רואה את הפרי הראשון עולה וצומח, הרי נכספה נפשו לאכול מפרי עמלו ויגעתו. ואז דווקא אומרים לו יש כאן בעל בית של העולם, ולו אתה מצווה לתת את הפרי המובחר, הראשון, שכל כך חכית לראותו ולאוכלו. ויש כאן עוד ענין שבזה אנחנו לומדים מה תכלית ביאתנו לעולם. אילו היה האדם לוקח את הפירות הראשונות לעצמו, ובורר מה שפחות טוב ואותו היה מביא כמתנה לכהן, הרי היה מראה בזה שיש עדיפות לעצם חיי העולם הזה. ולשם כך לוקח הוא את המובחר להנאת עצמו. ואת הפחות טוב היה נותן גם מתנה לכהן. בכדי לעשות גם משהוא לחיי עולם הבא. אולם בכדי להשריש בלבנו שהעיקר הוא חיי העולם הבא, וכל ביאתנו בעולם הזה רק בכדי לרכוש את העולם הבא במצוות ובתורה שנקיים בעולם הזה. לכן את הראשון, את ההתחלה חייבים לתת ביכורים לה', כי זו התכלית לעשות רצון ה'. ואחר כך את הנותר לוקח לעצמו. נתינה מסוג זה נמצאת בשלושת המצוות שהמדרש מביא: חלה, היא הראשית של העיסה. מעשרות, הם הראשית של התבואה. והביכורים, הם הראשית של הפירות החדשים של הארץ. וכשנתבונן בזה נראה שכיון שדבר זה הוא היסוד של עבודת ה'. לכן לא די בזה שהאדם מביא את הביכורים. אלא גם מהתבואה והפירות שמביא מהשדה צריך להפריש מעשרות. וגם כאשר כבר אפה את פת לחמו, ובא לאכול ממנה, צריך שוב תזכורת חדשה. "חלה" לתת לכהן. בהמשך הענין נאמר "**הַיּוֹם הַזֶּה ה' אֱלֹקֶיךָ מְצַוְּךָ לַעֲשׂוֹת אֶת הַחֻקִּים הָאֵלֶּה וְאֶת הַמִּשְׁפָּטִים..**" ומבאר רש"י "היום הזה" בכל יום יהיו בעיניך חדשים, כאלו בו ביום נצטוית עליהם: ע"כ. למרות שכל יום נראה לנו דומה מאוד לקודמו, שוב תפילת שחרית שוב ברכת המזון. וכיוצא. אבל צריך להתבונן כי כל יום הוא יום חדש, שאין לו תחליף, וכל יום צריך להיות יום שלם בעבודת ה'. ובכדי לתת ליום החדש, את השלימות של היום, צריכים להרגיש בשעת קיום המצוות שזו המצוה של היום. ואז ממילא נשתדל לקיימה במילואה. (הרב משה דיין).

וְהָיָה כִּי תָבוֹא אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לְךָ נַחֲלָה וִירִשְׁתָּהּ וְיָשַׁבְתָּ בָּהּ (כו,א)

"שתי שנים ומחצה נחלקו בית שמאי ובית הילל, הללו אומרים נוח לו לאדם שלא נברא יותר משנברא, והללו אומרים נוח לו לאדם שנברא יותר משלא נברא. נמנו וגמרו נוח לו לאדם שלא נברא יותר משנברא עכשיו שנברא יפשפש במעשיו וימשמש במעשיו" (עירובין יג,ב). וזה התורה באה לרמוז "**וְהָיָה כִּי תָבוֹא אֶל הָאָרֶץ**" – שאם כבר באת לעולם הזה אז תסתכל על הארץ ותזכור (בראשית ג,יט): "כִּי עָפָר אַתָּה וְאֶל עָפָר תָּשׁוּב" וממילא על ידי כך תפשפש ותמשמש במעשיך, ואז תזכה שלעתיד לבוא "**ה' אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לְךָ נַחֲלָה**"– לעולם הבא "**וִירִשְׁתָּהּ וְיָשַׁבְתָּ בָּהּ**". (לוקט בשינוי מ: 'ובחרת בחיים').

וְלָקַחְתָּ מֵרֵאשִׁית כָּל פְּרִי הָאֲדָמָה אֲשֶׁר תָּבִיא מֵאַרְצְךָ (כו,ב)

כמה מעלות טובות יש בהבאת הביכורים: האחת – היא מידת הנדיבות, שמידה זו נכללת בכל המתנות שציווה הקדוש ברוך הוא ליתן לכהנים וללויים ולעניים, ללמד את האדם שלא ידאג רק לעצמו, אלא יזכור שיש גם עניים ונצרכים, וכל מה שיש לו זה רק פקדון אצלו. השניה – שמכניע היצר. שכשיורד לשדהו ורואה תאנה שביכרה ורוצה אדם בקב שלו, וחביבים על האדם פירותיו, והינה הוא זוכר שאסור לו להנות מן הפרי הזה

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

המתוק לחיך, אלא קושר עליו גמי ועושה סימן שיש להביאו לבית המקדש, ועל ידי כך מכניע יצרו ומרגילו לעשות רסן ליצרו. השלישית – היא מידת הענווה, שכן המעלה את הביכורים להר הבית נותן הביכורים על כתפו. ואפילו המלך היה עושה כן. ובזה מראה שאינו מתפאר ומתגדל בהצלחתו, אלא מכיר ויודע שלה' הארץ ומלואה. הרביעית – שעל ידי מקרא הביכורים הוא זוכר את הצרות בשעת הרווחה, וזו מידה טובה ונאה, ובזה לא ירום לבבו ולא יבעט. החמישית – שמראה בזה שהכל בא מהקדוש ברוך הוא. (מעם לועז)

וְהִשְׁתַּחֲוִיתָ לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ (כו,י)
מדוע המביא ביכורים צריך להשתחוות? בספר "רינת יצחק" מביא את דברי הספרי בפרשת ואתחנן: כשנפטר יעקב אבינו מן העולם קרא להם לבניו והוכיחן וכו'. אמר להם שמא יש בלבכם מחלוקת על מי שאמר והיה העולם? אמרו לו אין בלבנו מחלוקת על מי שאמר והיה העולם". ע"ז הוא אומר וישתחוו ישראל על ראש המטה, וכי על ראש המטה השתחווה? אלא שהודה ושיבח שלא יצא ממנו פסולת. ע"כ. הרי לנו שהשתחוויה באה במקום של הודאה, וכן מצינו באליעזר שהשתחווה כששמע בשורה טובה. אף המביא ביכורים מודה שאינו כפוי טובה ומשבח את ה'. ולפיכך המביא ביכורים משתחווה – שבמעשה זה הוא גם מודה ומשבח את ה'.

לֹא עָבַרְתִּי מִמִּצְוֹתֶיךָ וְלֹא שָׁכָחְתִּי (כו,יג)
מובא במדרש רבה (פרשת עקב פרשה ג' אות ג'): מעשה ברבי פנחס בן יאיר, שהלך לעיר אחת, ובהיותו מלומד בניסים באו אליו בני העיר והתלוננו לפניו שהעכברים באים ואוכלים את תבואתם, ונזקם מרובה. גזר רבי פנחס בן יאיר על העכברים שיתכנסו כולם למקום אחד, וכך היה. התחילו העכברים לצפצף בקולם, אמר רבי פנחס לבני העיר: האם יודעים אתם מה אומרים העכברים? אמרו לו, לא. אמר להם: הם אומרים **שאין אתם מפרישים מעשרות כראוי.** ערב אני לכם, שאם תעשרו את התבואה כראוי, יחדלו העכברים להזיק לכם. מאז הקפידו אנשי העיר לעשר את תבואתם, ואכן העכברים חדלו לכרסם את התבואה. במסכת הוריות (דף יג ע"א) אמרו חז"ל: 'האוכל ממה שהעכבר אוכל משכח תלמודו'. כתב **'ערבי הנחל':** על פי זה יתבאר הכתוב: "**לֹא עָבַרְתִּי מִמִּצְוֹתֶיךָ**" – היינו בגלל שנתתי מעשר כראוי, לכן לא אכלו העכברים מן התבואה, וממילא "**וְלֹא שָׁכָחְתִּי**" תלמודי.

וְהָיָה אִם שָׁמוֹעַ תִּשְׁמַע בְּקוֹל ה' אֱלֹהֶיךָ לִשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת (כח,א)
"לשמור ולעשות, לא תהא למד אלא על מנת לעשות, אמר רבי יוחנן כל מי שהוא לומדולא ואינו עושה, נוח לו שנהפכה שלייתו על פניו" (מדרש תנחומא כי תבוא ד'). יש לדקדק מדוע אמרו קללה שכזו דוקא עלמי שלומד ואינו עושה ולא אמרו קללה זו על שאר עבירות? ונראה לענ"ד לבאר בס"ד כי הלא אמרו בתלמוד (נדה ל,ב) שעובר, כשהוא במעי אמו, מלמדים אותו כל התורה כולה, והנה כל עיקר ביאת האדם לעולם הזה כדי שיעשה מצוות ומעשים טובים, וכמו שאמרו (באבות א,יז): "ולא המדרש העיקר אלא המעשה", כי אחרת לשם מה הוצרך האדם לצאת ממעי אמו אל העולם הזה (עולם העשייה) ואולי גם היה עדיף לו להישאר בעולם הנשמות. לפי זה מובן היטב מדוע אמר רבי יוחנן דווקא על מי שלומד ואינו עושה נוח לו שנהפכה שלייתו על פניו, כי אם הוא לומד תורה ולא עושה מעשים טובים, הלא גם במעי אמו היה לומד תורה עם המלאך, ולכן היה עדיף שנהפכה שלייתו על פניו ולא יצא לאוויר העולם. (לבוש יוסף)

בָּרוּךְ אַתָּה בָּעִיר וּבָרוּךְ אַתָּה בַּשָּׂדֶה (כח,ג)
דרשו חז"ל (נדרים לב,ב): על הפסוק בקהלת (ט,יד–טו): "עִיר קְטַנָּה וַאֲנָשִׁים בָּהּ מְעָט וּבָא אֵלֶיהָ מֶלֶךְ גָּדוֹל וְסָבַב אֹתָהּ וּבָנָה עָלֶיהָ מְצוֹדִים גְּדֹלִים וּמָצָא בָהּ אִישׁ מִסְכֵּן חָכָם". **והגמרא מבארת: "עִיר קְטַנָּה"** - זה הגוף, **"וַאֲנָשִׁים בָּהּ מְעָט"** - אלו איברים, **"וּבָא אֵלֶיהָ מֶלֶךְ גָּדוֹל וְסָבַב אֹתָהּ"** - זה יצר הרע, **"וּבָנָה עָלֶיהָ מְצוֹדִים וחרמים"** - אלו עוונות, **"וּמָצָא בָהּ אִישׁ מִסְכֵּן חָכָם"** - זה יצר טוב, **"וּמִלַּט הוּא אֶת הָעִיר בְּחָכְמָתוֹ"** - זו תשובה ומעשים טובים (עד כאן הגמרא).

אמרו חז"ל (מדרש תנחומא פרשת פיקודי סימן ג'): "**האדם נקרא עולם קטן**". וביארנו למעלה שאיבריו של האדם נקראים "**עִיר**", ובס"ד נראה לרמוז כדי להיות "**בָּרוּךְ אַתָּה בָּעִיר**" - אדם צריך לשמור על **'עִירו'**, וזה רמוז לנו "**בָּעִיר**" ראשי תיבות:

בפה - רוצה ברכה? תיזהר במה שאתה מכניס לפה– היינו מאכלות אסורים.
ותיזהר במה שאתה מוציא מהפה: לשון הרע, מילה פוגעת, דיבורים בטלים.

עיניים - תשמור על העיניים שלך ממראות אסורים– כי כל ראיה משפיעה על נפש האדם.

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

ידיים - תיזהר מגזל כמו מאש! ותזכור כי:"אין אדם נוגע במוכן לחבירו כמלא נימא" (יומא לח,ב). כי מה שמגיע לך אתה תקבל בהיתר ולא באיסור.

רגליים - את ה"GPS" שלך כוון לבית המדרש ובית הכנסת, שמכל צעד וצעד שתלך לשם, עתיד לבוא תזכה לשכר גדול בעולם הבא.

כאשר האדם ישמור על ה'**עיר**' שלו וימשול באיבריו, יזכה להיות גם **בָּרוּךְ 'בַּשָּׂדֶה'** - רמז ל'שדה המלחמה' של האדם נגד היצר הרע. ועוד **"בַּשָּׂדֶה"** רמז **"לְאִשָּׁה"** (עיין זוהר בראשית {לו,ב}, {נד,ב}) וידוע שהאישה היא כמראה לאדם, שאם הוא עובד את ה' כמו שצריך, יזכה לראות ממנה נחת, ואם לא ח"ו יתקיים בו כנאמר (במיכה ז,ו): "אֹיְבֵי אִישׁ אַנְשֵׁי בֵיתוֹ" - שדרשו חז"ל האויב שבביתו זה רמז לאישה. אבל אם האדם מושל ב'עירו', יזכה לברכה כנאמר (במשלי טז,ז): "בִּרְצוֹת ה' דַּרְכֵי אִישׁ גַּם אוֹיְבָיו יַשְׁלִם אִתּוֹ" - שכאשר האדם מרצה את ה' במעשיו, גם אֹיְבֵי בֵיתו שזה רמז לאִשָּׁה - תשלים איתו ויהיה לו שלום בית.

בָּרוּךְ אַתָּה בְּבֹאֶךָ וּבָרוּךְ אַתָּה בְּצֵאתֶךָ (כח,ו)
בספר תהילים (קכ"א,ח) אומר דוד המלך ע"ה: "ה' יִשְׁמָר–צֵאתְךָ וּבוֹאֶךָ" – הקדים "צאתך" ל"בואך", ואילו משה רבינו הקדים כאן "**בֹּאֶךָ**" ל"**צֵאתֶךָ**"? חילוק נפלא מובא בספר "תהלה לדוד": בזמן משה עדיין ישראל לא נכנסו לארץ ישראל, אלא שידע משה שעתידים הם לצאת לגלות, ולפיכך אמר תחילה "ברוך אתה בבואך – לארץ ישראל, ואחר כך "ברוך אתה בצאתך" – שיברכם ה' בצאתם לגלות. אולם בזמן דוד שהיו בני ישראל כבר בארץ ישראל, אלא שידע דוד שעתידים הם לצאת לגלות, לכן אמר תחילה "ה' יִשְׁמָר צֵאתְךָ" – כשתצאו מן הארץ ותלכו בגלות, ואחר כך "**בֹּאֶךָ**" – כשתחזרו מן הגלות.

בָּרוּךְ אַתָּה בְּבֹאֶךָ וּבָרוּךְ אַתָּה בְּצֵאתֶךָ (כח,ו)
כתב הגאון חיד"א (בספרו 'פני דוד'): בָּרוּךְ אַתָּה בְּ'**בֹּאֶךָ**': נוטריקון **ב**ית **א**ישה **כ**לים– רמז לדברי חז"ל במסכת ברכות (נז,ב): "שלשה מרחיבין דעתו של אדם אלו הן: **דירה** נאה **ואשה** נאה **וכלים** נאים" (עכ"ד).
המהרש"א ביאר: "שלשה מרחיבין דעתו של אדם– **מרחיבין** אותיות '**מחריבין**'. ונסביר זאת: כאשר האדם שקוע בתאוות העולם, זה מחריב את דעתו, מכיוון שאדם לא שבע לעולם כמאמרם ז"ל (אבות ד,כא): "הַקִּנְאָה וְהַתַּאֲוָה וְהַכָּבוֹד מוֹצִיאִין אֶת הָאָדָם מִן הָעוֹלָם".

וג' הדברים שמינו חז"ל שמרחיבים דעתו של אדם יכולים להביאו לעולם הבא או ח"ו להחריבו מן העולם:
בית– רומז על הרדיפה של האדם בעולם זה למצוא לו בית לגור בו, ולכן הוא משקיע ועובד שעות על גבי שעות כדי שיהיה לו בית כמה שיותר גדול, ובכך מבזבז הוא את חייו... ומה שצריך הוא לעשות, זה לזכור שביתו הוא רק זמני בעולם הזה, ולזכור שעיקר ביאתו לעולם היא שמירת התורה והמצוות.
אישה– או שימצא לו אשת חיל ויתחתן איתה, או שירדוף אחר תאוות הזימה להרבות לו בנשים ח"ו.
כלים – יקנה לו 'כלים' בעבודת ה': יקנה ספרי קודש של דברי תורה ומוסר, שיעשה לו רב– שידריך אותו בעבודת ה', ויעשה לו כלי עזר בקודש שזה החברותא, שילמד איתו תורה, ויקנה לו 'כלים' בעבודת ה': שאלו הם המידות הטובות– קנאת סופרים, ויתור, פרגון, ועוד.. והמצד השני יכול הוא לרדוף אחרי קניית כלים וחפצים ולבזבז את כל כספו ומחשבותיו ברדיפת החומריות. **ביד האדם לבחור באיזה דרך ללכת כנאמר בחז"ל (מכות י,ב): "בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו". ואם ירדוף הוא בחייו אחר התורה והמצוות יזכה בצאתו מהעולם להיכנס לגן עדן ולהנות מזיו השכינה ועליו נאמר "בָּרוּךְ אַתָּה בְּצֵאתֶךָ".**

- בספר חרדים (פרק סו') ביאר: שבית אישה וכלים רומזים לעבודת ה', כי בית הוא כנגד הלב שיהא בבחינת דירה נאה לשי"ת ע"י שתהא יראת ה' בלבבו תמיד. ואישה נאה היא הנשמה הטהורה הנתונה באדם שעל ידי שאינו חוטא שומר על יופיה וטהרתה, וכלים נאים כנגד רמ"ח איברים, שהם הכלים שהעניק לו השי"ת כדי שנקיים בהם את המצוות. וזהו "בָּרוּךְ אַתָּה בְּבֹאֶךָ", שתהיה טהור ומבורך וקדוש בג' עניינים אלו. וכן זה מצינו שדרשו במסכת בבא מציעא (קז,א): "בָּרוּךְ אַתָּה בְּבֹאֶךָ וּבָרוּךְ אַתָּה בְּצֵאתֶךָ – שתהא יציאתך מן העולם כביאתך לעולם, מה ביאתך לעולם בלא חטא אף יציאתך מן העולם כביאתך לעולם בלא חטא", ונמצא שפסוק זה עוסק בשמירה מפני החטא, וזה מתקשר היטב לנוטריקון הנ"ל כפי שפירשנוהו.

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

לשמור על הפה – המפתח להינצל בדין!

אנו נמצאים בימים האחרונים בהם יש בכוחנו לקבוע כיצד תראה השנה הבאה שלנו ושל משפחתנו. שעות אחרונות לשנות הכל!. הזוהר הקדוש כותב כי אדם המקבל על עצמו קבלה, באותו רגע מחשיבים לו בשמיים כאילו מקיים הוא קבלה זו כבר זמן רב ומחשבים לו כבר את שכרה. **ישנה עצה גדולה ונפלאה, הממליצים עליה גדולי דורנו, כי היא קבלה המובטחת לזכות את האדם ביום הדין והיא: "לא לדבר בבית הכנסת ובבית המדרש בדברי חול ובפלאפונים"**. נכון זה נשמע קשה ואולי קשה מאד, אך ראשית יש לדעת כי זה חיוב גמור ע"פ ההלכה אשר יתבעו כל אדם בשמיים. אך אדם שיקבל על עצמו להשתדל לא לדבר בפלאפון או לפחות בתפילה אחת ביום למשך זמן מוגבל בשנה הקרובה –יזכה שיתעוררו עליו רחמי שמיים רבים!.

לפנינו מעשה מדהים שסיפר הרב מאיר דוד שמואלי שליט"א: "מכיר אני אישית, יהודי אחד שראה ישועות עקב כך שהקפיד על שמירת כבוד בית הכנסת. וכך היה המעשה: אותו יהודי התקשה מאוד למצוא את זיווגו. גילו כבר היה מופלג וכל הצעה שהיתה מגיעה אליו, לבסוף היתה מתבטלת מכל מיני סיבות. כך עבר הבחור כמה עשרות, אם לא מאות הצעות במשך זמן רב. באחד הימים החליט הבחור כי אינו יכול להמשיך כך – מאות הצעות ועדיין הוא לא מצא את זיווגו, על כן, חייב הוא לעשות משהו בנידון. קם הבחור וקיבל על עצמו לנקות ללא תשלום את אחד מבתי הכנסת המפוארים שבירושלים, וביקש שבכוח המצווה הגדולה הוא יזכה למצוא את זיווגו. הוא ניקה את בית הכנסת במשך שנה, והנה לאחר שנה שניקה את בית הכנסת הוצעה לו הצעה, נערה מיוחדת, ואט אט התחזק הקשר עד שלבסוף הכריזו על מסיבת אירוסין. הוא נתקף בפחד. הוא נזכר בפעמים הרבות בהן הוא כבר סגר על מסיבת אירוסים עם מספר נערות, ולבסוף הכל התפוצץ. ימים עבור וב"ה נערה מסיבת האירוסין. אך הבחור עדיין לא נרגע. ככל שהימים עברו ומועד החופה התקרב, הבחור חשש שמא כעת יגיע פיצוץ השידוך והצער יהיה כפול ומכופל". המשיך הרב דוד שמואלי שליט"א וסיפר: "באחת הלילות שטרם החתונה, עלה הבחור על יצועיו והנה הוא חולם חלום מדהים: 'הוא רואה את עצמו בחלום נמצא בבית הכנסת אותה הוא מנקה מזה כבר שנה, והנה לפתע מופיע מסך ענק בבית הכנסת ובו מציגים את כל הצעות השידוך שהוצעו לבחור מזה מספר שנים ונכשלו, עד שהגיעו להצעה הנוכחית. לפתע, המסך נעצר בהצעה הנוכחית, ואז לפתע נשמע קול מיוחד מבית הכנסת שאומר: "היא המזל שלך, אל תשבור את השידוך – תמשיך ותצליח!".

כשהתעורר הבחור בבוקר, הוא התרגש מאוד והחליט להמשיך בשידוך בביטחה וברוגע שב"ה הם יינשאו בלי בעיות. כיום, מספר הרב שמואלי, הם נשואים באושר ובשמחה. מסיים הרב שמואלי שליט"א ואומר: "אם שכר כזה מקבלים אלו ששומרים על כבוד בית הכנסת ובית המדרש – אז, מי שיקבל על עצמו שלא לדבר בבית הכנסת, וכן שלא להכניס פלאפונים או לנתקם – שכרו כפול ומכופל בשמיים, ויראה ישועות!". והנה דבריו החמורים של הצדיק הקדוש, בעל ה'דרך למשה' שאומר: "אותם המדברים בבית הכנסת בוראים משחיתים שמשחיתים את תפילתו". וכבר הפליג הזוהר הקדוש ואמר כי אדם המדבר בבית הכנסת בפלאפון או עם חברו, מיד בורא הוא מכל דיבור ודיבור משחית אחד, ונחשב לו בשמיים כאילו מעמיד הוא צלם בהיכל ונחשב הוא כמי שאין לו אלוה'. ומאידך גיסא, אדם המכבד את בית הכנסת ולו במעט זוכה להצלחה וישועה רבה.

מספרים על הצדיק רבי אריה לוין זצ"ל, כי זכה הוא לכל מה שזכה בזכות כך שהיה מנקה בצנעה את חדרי השירותים בתלמוד תורה 'עץ חיים' לכבוד ה', ללא ידיעת הסובבים ובזכות כך זכה למה שהגיע. וכבר הבטיחו בעלי מוסר כי אנשים רבים מבקשים שה' יושיעם ויעזור להם בחייהם, וישנה הבטחה גדולה בפסוק: "ה' ילחם לכם ואתם תחרישון"– דהיינו שה' ילחם לכם נגד כל הצרות, אך בתנאי ש"אתם תחרישון"– בבית בכנסת, שלא תדברו שם, שאם שם מדברים אז הסנגוריא בטלה. וכתב החיד"א הקדוש בשם גורי האר"י ז"ל כי חטא גמור הוא לדבר בין תפילת הלחש לחזרה של תפילת העמידה, כדי שלא יפסיק בין גאולה לתפילה ואז יהיה יחוד השלם.

סוד גדול וקבלה עצומה אדם שמקבל על עצמו בימים אחרונים אלו של השנה, קבלה זו שתהא אף לחודש אחד בשנה הקרובה לסגור את הפלאפון בכניסה לבית הכנסת, ובוודאי שיזכו שתוטב להם החתימה ויזכו לשפע וברכה משמיים.

בע"ה זיווג הגון, בריאות פרנסה והצלחה: לשגיא בן מרים, עוז בן מרים, לירון, אמיר וענבל בני פנינה, הדר בת נילי, הילה בת אסתר, מורן בת רותי, אלכסי בן אירנה, גיא בן חוה, חמוטל בת ויקטוריה. לרפואה שלמה: לציפורה בת מורוור, לציפורה בת מרים, שרה בת תמרה, אורלי בת מלכה, אייל בן שרה, שי בן רחל, יחזקאל בן אידה, רבקה בת מסעודה, אלכס בן רימה, יצחק יעקב בן יפה, אילן בן מסעודה, יוסי בן ציפורה, יוסף בן ציפורה. לעילוי נשמת: בנימין בן סולי ז"ל, חביב בן סולי ז"ל, בתיה בת סולי ז"ל, גבריאל בן מורוור ז"ל, מיכאל בן מורוור ז"ל, רחמים בן מורוור ז"ל יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת טובה ז"ל, ישראל בן חנה ז"ל, דבורה בת מרים ז"ל. ארז בן חיה ז"ל, יוסף מיכאלשווילי בן רפאל ז"ל, חנה בת שמחה ז"ל, דוד אמנו בן מזולה ז"ל, משה בן שושנה ז"ל.